

Ciril Bergles

REKA, NATO ŠE VETER

DAN ves dan uprizarja
 tiho obleganje.
 Da noben prostor
 ni več prostost.
 Njegova upognjena dlan
 je konkavno brezno pohlepa.
 Včasih le napol odprta,
 da laže prikriva izsiljevanje.

Najprej nekaj daje,
 da lahko potem jemlje,
 dokler se telo ne izmuči,
 duša ne upogne.

Za vse je treba plačati,
 za vsako zaupljivost,
 za vsak obet,
 če nisi prevejan tat,
 če ne razumeš,
 kaj se godi na dražbi,
 kako je treba kupovati
 v temni senci denarja.

In če je svetloba kdaj mehka,
 se ji ne sme zaupati:
 v njeni bližini je vedno
 nekaj privoščljivih senc.

*

KAPLJICA olja se spusti
 po tvojem telesu.
 Tako ljubka je.
 A tako nezaupljiva.
 In uporna
 kot srčni utrip
 s svojimi spondeji.

Moraš ji pustiti,
da drsi počasi,
da te poživlja
da te brani
ali obtoži
za prestopak,
morda že pozabljen.

Spomni te na vonj
po kostanju,
po zaneseni sončnici.

Na nujno skladnost
tvoje srajce
z drugimi srajcami.

Dá ti sijaj, streho,
ulico in svobodo,
da lahko izbiraš
med zavratnostjo
in svetostjo.

Zdaj je ključ
v tvojih rokah.
Vzemi ga in pojdi.

Tja, kjer je ena,
jih pride še brez števila.
In vse te bodo branile.

*

ČE bi našel
neki samotni kraj
za svoj pobeg,
misiš, da bi bil
kaj bolj na varnem?

Moral bi biti hrast,
imeti njegovo trdnost,
njegovo modrost,
s katero prepoznavna
namene rok, potnih
od pohlepa po zlatu.

Stojiš ob reki
z belim kamnom,
ki ti ga je nekdo
podtaknil s svojim
prihuljenim dihom.

Če ga vržeš v reko,
kaj boš izgubil,
in kaj boš prejel
v zameno zanj?

*

NEKOLIKO splašen
izročaš dih vetru:
a čim globlje dihaš,
tem bolj zanesljivo
odhajaš.

Postajaš grozd,
v katerem se zgošča
tema: skrčena
v tenek žarek
lahko zažiga.

Tvoji prsti
so vse bolj gibki,
vse bolj prilagodljivi
na visoko temperaturo:
lahko zgrabijo žerjavico.

Tveganje je všteto
v tvojo zvestobo
španskemu bezgu,
njegovi strategiji.

*

Z velikim hrupom prihaja
kraljestvo ponudbe,
vzvišenega železa,
perverznega jekla,
okrašenih tečajev vrat,
norost ključev,
njihovih pretanjenih
ritmov, skrivnostnih
gibov.

Vijaki poznajo
vzdržljivost zavijačev.
Preudarnost njihovega
kroženja.

Toporišče sekire,
lepo zglajeno,
zagotavlja nagli
smrtni udarec.
In modrost žvepla,
dima soli, premoga,

je nekaj več
od žrtvenega plamena.

Zlizani prag
ni nujno
znamenje zaupanja.

*

SVOBODO, ki so ti jo
dali, je pravzaprav
tvoje mračno suženjstvo.
Vse, kar odkriješ,
te žalosti.
Celo spomin
na rojstvo.
Bolečina, ki te zasleduje,
je bogostrunstvo kovine
nad dušo.

Škrjanec poje med vejami
pohabljenega drevesa
in izdaja skrivališče
tvojih ključavnic.

Je to, kar iščeš,
res tisto, kar ljubiš?

*

VEM, zakaj grabiš
za peskom:
pesek hoče noč,
goloto sna,
zrno mirte.

Iskal si hišo,
v kateri ni bilo
nikogar.

Usoda ti je na krila otroštva
razlila kovinski sijaj.
Še naprej greš po poti,
primerni za bolečino,
za zmedo daljav.

Namenjen si v mesto,
poplavljeno od divjih zvokov:
siren rešilnih avtomobilov,
skrivnostnih policistov.
Vsak korak, ki ga napraviš

med temi ruševinami, te ogroža:
tu ne rase bršljan ne slez.

Po tej poti ne boš prišel
do oltarja,
do zlatega keliha,
do safirja,
do smaragda.
Lahko samo cediš
slino, ki preklinja,
nežna kot je,
to divje mesto.

*

KO pride spet pomlad
v kostanje,
je ne boš opazil.
Preveč prosojna bo.

A kaj si napravil,
ko si držal resnico
v svojih rokah?

Nisi mogel ven iz tega
plimovanja, skozi to okno,
ki te duši in obeša.

Erozija kamna si.
Erozija v deliriju.
Dan, ki hoče
skozi stoletje.

Imel si dovolj časa,
da bi oropal
neko jutro
za ljubezen.

Nikdar se ne boš
naučil živeti:
krožiti od sna
do sna.

A če si živ,
si živ.

Pa srečno!

Z reko, nato
še z vetrom!